

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyň
Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Ludmily Sandnerové ve věci

žalobce: **A. K.**, narozený dne X
občan X
bez doručovací adresy na území České republiky
zastoupený advokátem Mgr. Akbulatem Kadievem
sídlem Václavské náměstí 775/8, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**
sídlem Strojnická 935/27, 170 89 Praha 7

o žalobě proti:

- 1) sdělení Policejního prezidia České republiky ze dne 22. 10. 2019 č. j. PPR-29749-1/ČJ-2019-990115,
- 2) sdělení Ředitelství služby cizinecké policie, odboru podpory výkonu služby, oddělení pobytového režimu cizinců, ze dne 15. 7. 2019, č. j. CPR-25467-2/ČJ-2019-930310-C224,
- 3) blíže nespecifikovanému rozhodnutí blíže nespecifikovaného subjektu o zařazení žalobce do evidence nežádoucích osob,

takto:

- I. Sdělení Policejního prezidia České republiky ze dne 22. 10. 2019 č. j. PPR-29749-1/ČJ-2019-990115 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žaloba proti sdělení Ředitelství služby cizinecké policie, odboru podpory výkonu služby, oddělení pobytového režimu cizinců, ze dne 15. 7. 2019 č. j. CPR-25467-2/ČJ-2019-930310-C224 se odmítá.
- III. Žaloba proti blíže nespecifikovanému rozhodnutí blíže nespecifikovaného subjektu o zařazení žalobce do evidence nežádoucích osob se odmítá.

- IV. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 11 400 Kč do rukou Mgr. Akbulata Kadieva, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou Městskému soudu v Praze (dále též „*městský soud*“) dne 22. 11. 2019 žalobce brojil *za první* proti sdělení žalovaného ze dne 22. 10. 2019 č. j. PPR-29749-1/ČJ-2019-990115 /dále též „*ad 1*)“ či „*napadené rozhodnutí*“/, jímž žalovaný sdělil žadateli, nyní žalobci, že důvody, na jejichž základě byl žalobce označen za nežádoucí osobu a byl zařazen do evidence nežádoucích osob (dále též „*ENO*“), i důvody, na jejichž základě byly osobní údaje žadatele v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 vloženy do Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II) (dále též „*SIS II.*“), nadále trvají; *za druhé* proti sdělení Ředitelství služby cizinecké policie, odboru podpory výkonu služby, oddělení pobytového režimu cizinců (dále též „*ŘSCP*“), ze dne 15. 7. 2019 č. j. CPR-25467-2/ČJ-2019-930310-C224 (dále též „*ad 2*)“/, jímž ŘSCP sdělilo žadateli, že ke dni 15. 7. 2019 byly přezkoumány důvody podle § 155 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*ZPC*“), a nebyly shledány důvody pro vyřazení žadatele z ENO; a *za třetí* proti blíže nespecifikovanému rozhodnutí blíže nespecifikovaného subjektu o zařazení žalobce do ENO/dále též „*ad 3*)“/, (souhrnně dále též „*tři rozhodnutí*“).
2. Z předloženého správního spisu jsou rozhodné tyto skutečnosti.
3. Sdělením *ad 1*) žalovaný reagoval na žalobcovu *Žádost o sdělení informace o zpracování osobních údajů a o likvidaci nesprávných osobních údajů vedených v evidenci nežádoucích osob a Schengenském informačním systému II. generace* ze dne 5. 9. 2019 (dále též „*žádost*“). Touto žádostí se žalobce domáhal: 1) sdělení přesného rozsahu osobních údajů, které jsou o něm zpracovávány (jaké osobní údaje žadatele jsou zpracovávány); 2) označení rozhodnutí, důkazů nebo jiných podkladů, které posloužily pro zařazení žadatele do ENO a rozhodnutí, důkazů nebo jiných podkladů, které jsou důvodem pro ponechání žalobce v ENO ke dni podání žádosti; 3) likvidace osobních údajů žadatele z ENO v SIS II., tj. vyřazení žadatele z ENO, a umožnění vstupu žalobce na území České republiky. Správní orgán uvedl, že podání žalobce posoudil jako žádost o sdělení informace o zpracování osobních údajů a o jejich výmaz podle § 28 odst. 1 a § 29 odst. 2 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*zákon o zpracování osobních údajů*“), ve spojení s § 84 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*zákon o PČR*“), s čl. 41 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 ze dne 20. 12. 2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (*SIS II.*), a čl. 58 Rozhodnutí Rady 2007/533/SV ze dne 12. 6. 2007 o zřízení, provozování a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (*SIS II.*). Ve věci samé žalovaný sdělil, že důvody, na jejichž základě byl žalobce označen za nežádoucí osobu a byl zařazen do ENO, i důvody, na jejichž základě byly osobní údaje žadatele vloženy do SIS II., nadále trvají a jeho žádosti o výmaz osobních údajů proto nelze vyhovět. Je tomu tak proto, že žalobce byl podle § 154 odst. 2 ZPC označen za nežádoucí osobu a podle § 154 odst. 6 téhož zákona byl zaevidován do ENO ode dne 19. července 2018 do dne 19. července 2020,

a v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1897/2006 byly jeho osobní údaje na základě výše uvedených skutečností vloženy do SIS II. ode dne 19. července 2018 do dne 19. července 2020, a tyto důvody i nadále trvají.

4. Sdělením ŘSCP *ad 2)* bylo oznámeno žalobci, že ke dni 15. 7. 2019 byly přezkoumány důvody podle § 155 ZPC, a nebyly shledány důvody pro vyřazení žalobce z evidence nežádoucích osob.
5. Blíže nespecifikovaným rozhodnutím *ad 3)* byl žalobce zařazen do ENO.
6. Proti těmto třem rozhodnutím brojí žalobce podanou žalobou.
7. Žalobce v žalobě *v jediném žalobním bodu* nesouhlasí s ponecháním záznamu o své osobě v ENO v SIS II. Namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nicotné, nedůvodně mu zasáhlo v rozporu s čl. 10 a 14 Listiny základních práv a svobod do rodinného života, dobré pověsti, svobody pohybu a pobytu. Podle žalobce napadené rozhodnutí postrádá řádné odůvodnění, jedná se o formulářový dokument, v něm žalovaný toliko odkázal na příslušná ustanovení právních předpisů o ENO, ale ve vztahu k žalobci neuvedl nic konkrétního. Žalovaný se omezil na obecné konstatování údajného nebezpečí, které má žalobce představovat pro Českou republiku, nereagoval na argumenty ze žádosti žalobce. V žádosti přitom žalobce podrobně popsal svůj život v České republice, postupy správních orgánů v rámci pobytových řízení, časový odstup od událostí, na jejichž základě byl zřejmě zařazen do ENO, a odkázal na judikaturu, s níž je postup žalovaného v rozporu. Žalobce upozornil, že v rozsudku ze dne 17. 7. 2018 č. j. 14 A 59/2017-52 městský soud dovodil, že rozhodnutí o dalším vedení záznamu musí obsahovat alespoň stručné odůvodnění, proč i nadále dotyčná osoba představuje takovou hrozbu pro země zapojené do SIS II., že je nezbytné, aby údaj o takové osobě nebyl vyřazen ze systému SIS II., s ohledem na podstatu a důvodnost původního vložení záznamu i s ohledem na dobu, která od něj uplynula. Bylo zde uvedeno, že při hodnocení důvodnosti vedení záznamu o konkrétní osobě v ENO v některých specifických případech musí správní orgán zohlednit také definici nežádoucí osoby podle § 154 ZPC a konkrétně označit důvody pro další vedení záznamu v ENO. Podle žalobce měl žalovaný povinnost alespoň stručně odůvodnit, proč žalobce je hrozbou pro Českou republiku a že takové důvody trvají, nikoli pouze zkopírovat ustanovení právních předpisů z předchozích rozhodnutí. Na tomto nic nemění ani § 28 zákona o zpracování osobních údajů, jehož se žalovaný dovolává. Postup žalovaného proto žalobce považuje rozporným s právními předpisy, které uvedl v žádosti. Označení žalobce nežádoucím zasahuje do jeho rodinného a soukromého života, neboť jako usazený v České republice je bez reálné možnosti zaopatřit sebe, manželku a dítě. Žalobce je nucen pobývat u příbuzných v X, která byť je zemí jeho původu, je pro něho již cizí zemí, neboť převážnou část života žalobce strávil v České republice, zde má rodinné a sociální zázemí a úspěšně rozvíjející se podnikatelskou činnost. Policie ČR postupovala proto v rozporu s § 2 odst. 2, 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*správní řád*“), když nešetřila práva žalobce nabytá v dobré víře a neoprávněně do nich zasáhla, a též nepostupovala nestranně podle § 7 správního řádu, byla vedena zájmem znemožnit žalobci pobyt na území České republiky bez zákonného opodstatnění. Důvodem zařazení žalobce do ENO zřejmě byla nějaká informace ze strany příslušných policejních orgánů, avšak bez jakéhokoli důkazu či podkladu, jenž by osvědčil důvodnost takových tvrzení. Zprávy Národní centrály proti organizovanému zločinu jsou nepodložená a vyfabulovaná tvrzení s cílem znemožnit žalobci pobyt v České republice. Žalobce odmítá účast či jakoukoli pomoc zločineckým skupinám, takové tvrzení

nepovažuje za korektní. Je si vědom deliktů, kterých se měl na území České republiky dopustit, ale nešlo o aktuální a závažné narušení veřejného pořádku. Ačkoli je žalovaným obviňován ze závažného zločinu, nebylo proti němu vedeno žádné trestní řízení.

8. Dne 24. 7. 2020 žalobce doplnil, že od žalovaného obdržel nové sdělení, že důvody pro jeho vedení v ENO trvají i nadále do 19. 7. 2021.
9. Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 19. 8. 2020 navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Uvedl, že důvody zařazení žalobce do ENO byly přezkoumány podle § 155 odst. 1 ZPC ke dni 13. 1. 2020 a z vyjádření orgánu, který uplatnil požadavek k označení žalobce za nežádoucí osobu a jeho zařazení do ENO po posouzení přiměřenosti mezi důvodem tohoto zařazení a jeho důsledky vyplývá, že nadále trvají důvody pro zařazení žalobce do ENO a SIS II. v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1897/2006. Důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek, je i nadále aktuální, současně trvá i důvodné nebezpečí, že žalobce může závažným způsobem narušit veřejný pořádek či ohrozit bezpečnost smluvních států. V souvislosti s vedením osobních údajů žalobce v ENO a jejich vložení do SIS II. do 19. 7. 2020 byly důvody, které vedly k zařazení žalobce do ENO přezkoumány k tomuto datu podle § 155 odst. 1 zákona ZPC ve spolupráci s orgánem, který uplatnil požadavek na označení žalobce za nežádoucí osobu. Platnost záznamu tím byla prodloužena do 19. 7. 2021. Konkrétní důvody, kterých se žalobce dovolává, jsou podle § 4 písm. d) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, klasifikovány jako utajované informace se stupněm utajení „vyhrazené“, jsou oddělené od běžného spisového materiálu, v němž jsou uvedeny pouze důvody zařazení žalobce do ENO podle § 154 odst. 1, odst. 2 ZPC a SIS II. Spisový materiál obsahuje odkaz na utajované informace vedené odděleně, tyto informace jsou vyloučené z nahlížení. Dále žalovaný uvedl, že žádné z práv zakotvených v Listině základních práv a svobod nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky. Takové právo je dáno pouze občanům České republiky. Z usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 38/04 ze dne 12. 7. 2005 vyplývá, že je věcí suverénního státu, za jakých podmínek určitou osobu, cizího státního příslušníka, s ohledem na vlastní zájmy, vpustí či nevypustí na vlastní území a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, co uběhla doba, po níž byl vstup dané osobě na území státu povolen. Subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje. Stejně tak podle žalovaného nemůže postup žalovaného trpět vadami řízení, jak namítá žalobce, a proto tyto vady nemohou vyvolat nicotnost rozhodnutí žalovaného o zavedení žalobce do ENO, jestliže žalovaný disponuje dostatečným a relevantním důvodem pro tento postup. Žalobce ani nijak přesně nespecifikoval, v čem konkrétně mají vady v rozhodnutí žalovaného spočívat. Žalovaný, který důvody označení žalobce za nežádoucí osobu v dané věci řádně přezkoumal, postupoval podle platných právních předpisů a zohlednil všechny skutečnosti, zejména přiměřenost zásahu, proto napadené rozhodnutí ani postup žalovaného netrpí vadami. Označení žalobce za nežádoucí osobu a jeho zařazení do ENO a vedení jeho záznamu v SIS II. bylo řádně zdůvodněno, nemůže být proto v rozporu s právními předpisy.
10. Městský soud uvádí, že v dané věci již jednou rozhodoval, kdy usnesením ze dne 4. 12. 2019 č. j. 3 A 189/2019-48 žalobu *en bloc* odmítl, neboť sdělení *ad 1)* i *ad 2)* nepovažoval za rozhodnutí podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), a ve vztahu k rozhodnutí *ad 3)* žalobu odmítl, jelikož v téže věci

již bylo rozhodnuto. Proti tomuto usnesení se bránil žalobce kasační stížností, již Nejvyšší správní soud vyhověl a rozsudkem ze dne 6. 5. 2020 č. j. 1 Azs 475/2019-82 zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2019 č. j. 3 A 189/2019-48, a věc vrátil soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud v kasačním rozsudku konstatoval, že městský soud nepochybil, když žalobu v části směřující proti sdělení ŘSCP *ad 2)* a rozhodnutí *ad 3)* odmítl, ale sdělení policejního prezidenta ze dne 22. 10. 2019, č. j. PPR-29749-1/ČJ-2019-990115 /napadené rozhodnutí *ad 1)*/, měl považovat za rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud zavázal městský soud, který se „*bude žalobou stěžovatele proti sdělení žalovaného ze dne 22. 10. 2019 zabývat po věcné stránce, tzn. přezkoumá, zda existuje skutkový základ, který správní orgány podřadily pod výše citovaná ustanovení zákona o pobytu cizinců či nikoliv, a zda spravující orgán postupoval v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o zpracování osobních údajů. Jinak řečeno, zda podmínky pro zápis stěžovatele do evidence nežádoucích osob i nadále trvají či zda měl být k podané žádosti stěžovatele proveden jejich výmaz. Závěry tohoto věcného přezkumu kasační soud tímto rozhodnutím nijak nepředjímá, jisté ovšem je, že bude zapotřebí, aby se městský soud seznámil s podklady, které si za tím účelem vyžádá od správního orgánu.*“

11. Městský soud jsa vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu k pokynu, *zda podmínky pro zápis stěžovatele do evidence nežádoucích osob i nadále trvají*, učinil na žalovaného písemný dotaz, zda žalobce je stále veden v SIS II. Žalovaný dne 19. 8. 2021 písemně odpověděl, že „*ke dni 18. srpna 2021 je v Schengenském informačním systému II k osobě žalobce veden pod ID Z000000220206800005 pouze záznam o odcizeném, neoprávněně užívaném, pohřešovaném nebo neplatném dokladu totožnosti (konkrétně se jedná o cestovní pas č. X) pořízený Českou republikou v souladu s čl. 38 odst. 2 písm. e) rozhodnutí Rady 2007/533/SV ze dne 12. června 2007 o zřízení, provozování a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II), jež byl vydán osobě žalobce a je hledaný zejména za účelem jeho zabavení z důvodu zamezení jeho eventuálního zneužití či neoprávněného užívání osobních údajů. Předpokládané datum výmazu záznamu je stanoveno na 19. června 2023.*“
12. Městský soud s ohledem na shora uvedené o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť pro takový postup shledal důvody podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., i když žalobce požadoval jednání nařídit a žalovaný po řádném poučení soudem ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřil (§ 51 s. ř. s.), a souhlasil proto konkludentně. Městský soud přezkoumal tři rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), jsa vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu z kasačního rozsudku, a dospěl k závěru, že žaloba je částečně důvodná, a to toliko ve vztahu ke správnímu úkonu *ad 1)* uvedenému v záhlaví tohoto rozsudku a nedůvodná ve vztahu ke správním úkonům *ad 2) a ad 3)* uvedeným v záhlaví rozsudku.
13. Předně ke *sdělení ad 2)* a *rozhodnutí ad 3)* se městský soud zabýval otázkou, zda lze žalobu v těchto částech věcně projednat, neboť o ní může rozhodnout pouze při splnění všech zákonem stanovených podmínek. Dospěl přitom k závěru, že o žalobě proti *sdělení ad 2)* a *rozhodnutí ad 3)* věcně jednat nelze a je třeba ji v obou těchto částech odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož jejich otázkami se soudy již zabývaly.
14. Ve vztahu ke *sdělení ad 2)* městský soud uvádí, že usnesením ze dne 16. 10. 2019 č. j. 3 A 136/2019-65 městský soud samostatně dříve uplatněnou žalobu žalobci odmítl, když

žalobu shledal nepřípustnou ve smyslu § 68 písm. e) s. ř. s., jelikož mířila proti rozhodnutí správního orgánu, které je podle § 70 písm. f) s. ř. s. ve spojení s § 171 ZPC vyloučeno ze soudního přezkumu. V tamní věci rozhodoval Nejvyšší správní soud, který rozsudkem ze dne 30. 3. 2020 č. j. 7 Azs 391/2019-43 kasační stížnost žalobce proti zmiňovanému usnesení městského soudu zamítl. V nyní projednávané věci je proto založena překážka věci rozhodnuté (*res iudicata*). Nejvyšší správní soud pod bodem [20] kasačního rozsudku *ad 2)* vyjádřil právní závěr, že „*městský soud tedy nepochybil, pokud žalobu proti sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 15. 7. 2019 odmítl...*“

15. Z uvedených důvodů městský soud v uvedené části žalobu pod výrokem II. odmítl.
16. Ve vztahu k rozhodnutí *ad 3)* městský soud konstatuje, že usnesením ze dne 16. 10. 2018 č. j. 5 A 211/2018-14 městský soud samostatně dříve uplatněnou žalobu žalobci odmítl, jelikož žalobce podal žalobu proti úkonu žalovaného, který není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a je ze soudního přezkoumání ve správním soudnictví vyloučen. V tamní věci rozhodoval Nejvyšší správní soud, který rozsudkem ze dne 30. 5. 2019 č. j. 7 Azs 478/2018-24 kasační stížnost žalobce proti tomuto usnesení městského soudu zamítl. V nyní projednávané věci je proto rovněž založena překážka věci rozhodnuté (*res iudicata*). Nejvyšší správní soud pod bodem [19] kasačního rozsudku *ad 3)* uvedl, že „*Městský soud proto v projednávané věci nepochybil, pokud žalobu proti tomuto blíže nespecifikovanému rozhodnutí o zařazení žalobce do evidence nežádoucích osob odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť soud o téže věci již rozhodl. Totožnost věci je dána totožností stěžovatele a předmětu řízení (i když rozhodnutí samo o sobě není specifikováno datem nebo spisovou značkou, ale pouze meritem věci, kterým je zařazení žalobce do evidence nežádoucích osob podle § 154 zákona o pobytu cizinců).*“
17. Z uvedených důvodů městský soud rovněž v této části žalobu pod výrokem III. odmítl.
18. Ve vztahu ke sdělení *ad 1)* městský soud předně uvádí, že v souladu se závazným právním názorem kasačního soudu ve věci rozhodující třetí senát se seznámil se správním spisem žalovaného, a to i s částí, která obsahuje utajované informace stupně utajení „vyhrazené“ ve smyslu zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti.
19. K povaze sdělení *ad 1)*, zda se jedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., proti němuž je přípustná žaloba ve správním soudnictví, městský soud uvádí, podle obsahu *sdělení ad 1)* žalovaný je posoudil mimo jiné jako žádost podle § 29 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů ([s]pravující orgán na žádost subjektu údajů provede výmaz osobních údajů vztahujících se k jeho osobě, pokud spravující orgán porušil zásady zpracování osobních údajů podle § 25 nebo jiného právního předpisu nebo omezení zpracování některých kategorií osobních údajů, nebo pokud má spravující orgán povinnost tyto údaje vymazat). Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že jeho podání bylo věcně příslušným útvarem Policie České republiky posouzeno jako žádost o sdělení informace o zpracování osobních údajů a o jejich výmaz podle § 28 odst. 1 a § 29 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů, ve spojení s § 84 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, čl. 41 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 ze dne 20. 12. 2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II), a čl. 58 Rozhodnutí Rady 2007/533/SV ze dne 12. 6. 2007 o zřízení, provozování a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II). K věci samé žalovaný se vyjádřil, že důvody, na jejichž základě byl žalobce označen za nežádoucí osobu a byl zařazen do ENO, i

důvody, na jejichž základě byly osobní údaje žalobce v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 vloženy do SIS II., nadále trvají a jeho žádosti o výmaz osobních údajů proto nelze vyhovět. Jelikož předmětem sdělení *ad 1)* je negativní rozhodnutí žalovaného ve věci žádosti žalobce, jíž se žalobce mimo jiné domáhal výmazu osobních údajů vztahujících se k jeho osobě z ENO a SIS II., je sdělení *ad 1)* rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Takový závěr i prejudikoval Nejvyšší správní soud ve shora zmiňovaném kasačním rozsudku v dané věci pod body [21] a násl.

20. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:

21. Podle § 158 odst. 1 písm. b) bod 7. ZPC policie při výkonu působnosti podle tohoto zákona provozuje informační systém cizinců, v němž se mj. o cizinci vedou údaje o důvodu zařazení do ENO s uvedením doby platnosti omezení vstupu na území.
22. Podle § 154 odst. 1 ZPC se nežádoucí osobou rozumí cizinec, jemuž nelze umožnit vstup na území z důvodu, že by tento cizinec při pobytu na území mohl ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek, ohrozit veřejné zdraví nebo ochranu práv a svobod druhých nebo obdobný zájem chráněný na základě závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy.
23. Podle § 154 odst. 6 ZPC cizinec označený za nežádoucí osobu je evidován v ENO. Je-li důvodné nebezpečí, že cizinec označený za nežádoucí osobu může závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost smluvních států, policie zařadí do informačního systému smluvních států údaje v rozsahu stanoveném přímo použitelným právním předpisem Evropských společenství; to neplatí v případě občana Evropské unie nebo občana smluvního státu.
24. Podle čl. 24 odst. 1 nařízení č. 1987/2006 se údaje týkající se státních příslušníků třetích zemí, o kterých byl pořízen záznam pro účely odepření vstupu nebo pobytu, vloží na základě vnitrostátního záznamu vyplývajícího z rozhodnutí přijatého příslušnými správními orgány nebo soudy v souladu s procesními předpisy, které stanoví vnitrostátní právní předpisy. Toto rozhodnutí může být učiněno pouze na základě posouzení jednotlivých případů.
25. Podle čl. 24 odst. 2 nařízení č. 1987/2006 se záznam vloží, pokud se rozhodnutí uvedené v odstavci 1 zakládalo na tom, že přítomnost státního příslušníka třetí země na území členského státu může představovat ohrožení veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo bezpečnosti státu.
26. Podle čl. 21 nařízení č. 1987/2006 členský stát před pořízením záznamu ověří, zda je daný případ dostatečně přiměřený, relevantní a závažný pro vložení do SIS II.
27. Podle čl. 29 odst. 1 nařízení č. 1987/2006 se záznamy vložené do SIS II. podle tohoto nařízení uchovávají pouze po dobu nezbytnou pro splnění účelů, pro které byly vloženy. Podle čl. 29 odst. 2 citovaného nařízení do tří let od vložení takového záznamu do SIS II. přezkoumá členský stát, který záznam pořídil, nutnost jej zachovat.
28. Podle čl. 43 odst. 1 nařízení č. 1987/2006 má každý právo podat žalobu u soudu nebo orgánu příslušného podle právních předpisů kteréhokoliv členského státu, zejména ve věci přístupu, opravy, výmazu či poskytnutí informace nebo odškodnění v souvislosti se záznamem, který se ho týká.

29. Podle § 84 odst. 1 zákona o PČR policie v souladu se závazky České republiky vyplývajícími z mezinárodních smluv o odstraňování kontrol na společných hranicích a s nimi souvisejících předpisů Evropské unie provádí zpracování informací včetně osobních údajů v SIS. Podle odst. 2 uvedeného ustanovení policejní prezidium provozuje národní součást SIS a plní úkoly orgánu centrálně odpovědného za národní součást SIS a úkoly orgánu zajišťujícího výměnu doplňujících informací k záznamům v SIS.
30. Podle § 83 odst. 2 písm. a) zákona o PČR policejní prezidium na písemnou žádost osoby provede neprodleně po jejím doručení bezplatně opravu, likvidaci, blokování nebo doplnění nepravdivých anebo nepřesných osobních údajů vztahujících se k osobě žadatele nebo žadateli poskytne vysvětlení. Pokud by opravou, likvidací, blokováním nebo doplněním osobních údajů bylo ohroženo plnění úkolu podle § 85, může policie místo těchto operací připojit k souboru opravné prohlášení.
31. V daném případě důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí a jeho vrácení zpět žalovanému je, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisem, resp. v něm nemá oporu.
32. Městský soud vycházel v dané věci ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu podle § 75 odst. 1 s. ř. s. (jak je též uvedeno shora), podle závazného právního názoru kasačního soudu, byl městský soud povinen zkoumat „*zda podmínky pro zápis stěžovatele do evidence nežádoucích osob i nadále trvají či zda měl být k podané žádosti stěžovatele proveden jejich výmaz.*“
33. V napadeném rozhodnutí (tedy ke dni 22. 10. 2019) žalovaný uvedl, že nadále trvaly důvody pro zařazení žalobce v ENO informačního systému smluvních států v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1897/2006 pro trvání důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl při pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost smluvních států. V souvislosti s vedením osobních údajů žalobce v ENO a jejich vložení do SIS II. byla platnost záznamu prodloužena, nejprve podle napadeného rozhodnutí do 19. 7. 2020, podle vyjádření žalovaného k žalobě (ze dne 19. 8. 2020) do dne 19. 7. 2021. Ve věci je spis žalovaného částečně veden v režimu utajení „vyhrazené“.
34. K dotazu soudu (*zda podmínky pro zápis stěžovatele do evidence nežádoucích osob i nadále trvají*), tedy zda podle pokynu kasačního soudu trvají důvody pro zařazení žalobce do ENO, žalovaný dne 19. 8. 2021 písemně uvedl, že „*ke dni 18. srpna 2021 je v Schengenském informačním systému II k osobě žalobce veden pod ID X pouze záznam o odcizeném, neoprávněně užívaném, pohřešovaném nebo neplatném dokladu totožnosti (konkrétně se jedná o cestovní pas č. X) pořízený Českou republikou v souladu s čl. 38 odst. 2 písm. e) rozhodnutí Rady 2007/533/SV ze dne 12. června 2007 o zřízení, provozování a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II), jež byl vydán osobě žalobce a je hledaný zejména za účelem jeho zabavení z důvodu zamezení jeho eventuálního zneužití či neoprávněného užívání osobních údajů. Předpokládané datum výmazu záznamu je stanoveno na 19. června 2023*“ (viz shodně bod 11. tohoto rozsudku). Jinými slovy je k osobě žalobce, resp. k trvání podmínek pro zápis žalobce v ENO v SIS II., evidován toliko záznam o odcizeném, neoprávněně užívaném, pohřešovaném nebo neplatném cestovním pase žalobce, hledaný zejména za účelem jeho zabavení z důvodu zamezení eventuálního zneužití či neoprávněného užívání osobních údajů. Takovýto záznam týkající se cestovního pasu žalobce však nekoresponduje s obsahem napadeného rozhodnutí, v němž trvání důvodů

pro zařazení žalobce do ENO žalovaný odůvodnil důvodným nebezpečím, že by žalobce mohl při pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost smluvních států.

35. Lze proto dovodit, že skutková podstata je v rozporu s obsahem spisu, kdy důkazy (podklady rozhodnutí) shromážděné ve správním spisu ústí v jiný skutkový závěr, než na kterém je založeno napadené rozhodnutí. Skutková podstata, z níž vycházel žalovaný, nemá nyní oporu v důkazech, které jsou součástí spisu. Přitom předpokladem pro řádné posouzení věci je úplné a správné zjištění skutkového stavu. Skutkový stav v posuzované věci byl tudíž zjištěn neúplně, jelikož sice byly provedeny důkazy ke zjištění všech rozhodných skutečností, ovšem plynou z nich rozpory, a proto je třeba provést další dokazování za účelem odstranění konstatovaných rozporů. Podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. se jedná o takovou vadu řízení, která spočívá v neúplně zjištěném skutkovém stavu věci. Skutkový závěr proto nelze mít za přesvědčivý, vylučující všechny rozumné pochybnosti.
36. K odstranění tohoto nedostatku (neúplnosti skutkových zjištění) je třeba provést zásadní doplnění, které nelze zhojit v soudním řízení správním. Takovéto dokazování nemůže soud sám provést, přesahovalo by přípustný rámec dokazování před správním soudem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2008 č. j. 6 As 11/2007-77). Soud totiž musí vždy zvážit míru přípustného doplnění dokazování, aby nenahrazoval činnost správního orgánu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005 č. j. 5 Afs 147/2004-89). V daném případě by soud neměl být orgánem nalézacím, jenž by navazoval na činnost správních orgánů jako další instance a doplněním dokazování ji v podstatných ohledech nahrazoval. Výsledkem doplnění dokazování před správním orgánem by měla být zásadní skutková zjištění, která rozhodujícím způsobem ovlivní právní posouzení věci, a to zjištění relevantního důvodu k ponechání záznamu o žalobci v ENO v SIS II. i s ohledem na režim, kdy část správního spisu podléhá režimu utajení jako „vyhrazená“.
37. Shora uvedené skutečnosti musí správní orgán doplnit, rozpory odstranit a závěry zjištění v novém řízení podříditi režimu (s ohledem na výše uvedené závěry) „rozhodnutí“, které musí splňovat základní podmínky, které jsou na správní rozhodnutí kladeny právními předpisy (především správním řádem) a soudní judikaturou. Mezi základní náležitosti správního rozhodnutí náleží podle § 68 odst. 1 správního řádu výroková část, odůvodnění a poučení účastníků. V odůvodnění správního rozhodnutí uvede důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami žalobce a z jeho vyjádření k podkladům rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu). Znamená to, že správní orgán v rámci odůvodnění musí odůvodnit přezkoumatelným způsobem, jakými úvahami byl veden jak při vlastním dokazování, tak i při výkladu právních pojmů a celkovém hodnocení řešených právních otázek, přičemž odůvodnění musí být individuální a konkretizované pro danou věc (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993 č. j. 6 A 48/92-23). Z odůvodnění každého správního rozhodnutí musí dostatečně vyplynout úvahy, jimiž se správní orgán při jeho vydání řídil, neboť jedině tak lze spolehlivě doložit správnost a tedy i zákonnost postupu správního orgánu (viz závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009 č. j. 9 As 71/2008-109).
38. Z výše uvedených důvodů dospěl městský soud v Praze k závěru, že napadené rozhodnutí trpí vadou řízení, neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí je v rozporu se spisem, resp. nemá v něm oporu, a vyžaduje zásadní doplnění,

proto v souladu s § 76 odst. 1 písm. b), odst. 3 věta první s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí a věc v tomto rozsahu vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

39. Pro úplnost městský soud uvádí, že obecně formulovanou námitku žalobce o nicotnosti napadeného rozhodnutí */ad 1)/* neshledal důvodnou. K této otázce nicotnosti správních rozhodnutí existuje rozsáhlá judikatura správních soudů. Za nicotná rozhodnutí jsou například považována rozhodnutí, k jejichž vydání nemá správní orgán pravomoc nebo není absolutně věcně příslušný (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 4. 2. 2009 č. j. 3 As 7/2008-99, ze dne 2. 11. 2006 č. j. 5 A 35/2002-73, ze dne 25. 11. 2004 sp. zn. 6 A 44/2001), rozhodnutí vydaná proti neexistujícímu subjektu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008 č. j. 8 Afs 78/2006-74) nebo pokud správní orgán rozhodl o nepodaném odvolání (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003 sp. zn. 7 A 18/2001). Nicotnost naopak nezpůsobují méně závažné vady správních aktů. Nicotnými nejsou rozhodnutí, která například obsahují písařskou chybu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2005 č. j. 4 As 53/2004-73), která jsou podepsána v rubrice za správnost jinou osobou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2004 sp. zn. 2 Azs 5/2004). V posuzovaném případě vyplývá ze shora citované právní úpravy § 84 odst. 1, odst. 2 zákona o PČR, žalovanému policejnímu prezidiu byla zákonem svěřena pravomoc provozovat národní součást SIS, plnit úkoly orgánu centrálně odpovědného za národní součást SIS a úkoly orgánu zajišťujícího výměnu doplňujících informací k záznamům v SIS. K této otázce městský soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 Azs 49/2018-50 či ze dne 25. 6. 2014 č. j. 1 Aps 15/2013-33, v nichž Nejvyšší správní soud potvrdil uvedený závěr.
40. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 věta druhá s. ř. s., podle kterého má účastník řízení, který měl ve věci úspěch jen částečný, přiznat mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů. Žalobce nebyl úspěšný pod výrokem II. a III. tohoto rozsudku (soudní poplatek v nich neplatil) a byl úspěšný pod výrokem I. tohoto rozsudku, tedy byl úspěšný toliko v jedné třetině podané žaloby. Vzhledem k tomu, že ve věci byl žalobce zastoupený advokátem, soud mu náhradu nákladů přiznal podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Náklady řízení tvoří jednak zaplacený soudní poplatek za *ad 1)* ve výši 3 000 Kč a za kasační stížnost 5 000 Kč, a jednak odměna zástupci za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, podání kasační stížnosti) po 3 100 Kč a související náhrada hotových výdajů po 300 Kč podle citované vyhlášky č. 177/1996 Sb., což je 10 200 Kč, z toho jedna třetina činí částku 3 400 Kč. Zástupce žalobce k dotazu soudu uvedl, že není plátcem DPH, proto jeho odměna se o 21% nezvyšuje. Žalovaný je tak povinen zástupci žalobce uhradit na nákladech řízení částku 11 400 Kč. Zástupce žalobce požadoval jako úkon další poradu přesahující jednu hodinu se žalobcem. Odměnu za tento úkon soud zástupci nepřiznal, jelikož zástupce nedoložil, kdy a jakým způsobem se déle než hodinu radil se žalobcem, který má podle vlastního tvrzení pobývat v X a zástupce je advokátem na území republiky. Dále soud nepřiznal zástupci odměnu za úkony, jimiž zástupce městskému i kasačnímu soudu vyčísloval náklady (podání městskému soudu ze dne 17. 6. 2020 na č. l. 71 a podání Nejvyššímu správnímu soudu ze dne 14. 1. 2020 na č. l. 118), neboť takové úkony se nevztahovaly k věci samé, nebyly proto důvodnými.

41. Městský soud předmětnou věc projednal a rozhodl v přednostním pořadí, neboť pro takový postup shledal závažný důvod, kterým je povaha projednávané věci.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 30. září 2021

JUDr. Jan Ryba, v. r.
předseda senátu